

DIÀLEG DE PRESENTACIÓ DEL CONGRÉS LAÏCAT XXI
Poblet, 2 i 3 d'octubre de 2015

-Perdona, no ens hauríeu d'aclarir què vol dir ser laic? Per què us heu obstinat a fer un Congrés de Laïcat? No és aquest un terme passat de moda?

-En la reflexió que hem anat fent, ser laic suposa diverses coses. Mira, per a mi ser laic vol dir que tinc una família que em necessita i que jo necessito. Sóc important per a ells i ells ho són per a mi. No sempre és fàcil i les noves situacions ens afecten i ens toquen de prop: és aquí que hi veig Déu i és on Déu em crida.

-També vol dir que tinc la sort de tenir una feina que em permet viure, relacionar-me amb els altres. Els companys em coneixen tal com sóc, també amb la meva fe. La qualitat de la meva feina també depèn de mi. Aquí també hi descobreixo Déu i em sento cridat per Ell.

-Vivim en un barri, en un poble, en una ciutat, en un país i jo vull col·laborar per a què sigui un món més just i més humà. L'evangeli no ens permet viure d'esquena al món i encara menys d'esquena als qui pateixen. I aquí hi descobreixo la crida de Déu.

-Tot això i molt més ho visc en Església. El lloc on compartir i celebrar la fe. També el lloc on he donat veu a les necessitats i esperances del món en què em moc. L'Església és mare i és espai d'acollida, però la vull més servidora del món i més fidel a l'Evangelí. L'estimo i també em fa patir.

-Sé que tinc el deure de triar, el dia a dia no pot engolir-me. Déu m'ha fet responsable de la meva llibertat, i el meu paper en l'Església i en el món és exercir-la tenint l'Evangelí de Jesús com a camí i guia.

-Sí, sona molt bé, però això ja ho va dir el Concili Vaticà II, i el Concili Provincial Tarraconense... i encara som al mateix lloc. No hi ha hagut cap canvi.

-Home! Durant aquests anys els laics han crescut en coresponsabilitat, assumeixen més tasques, els moviments i les parròquies han format cristians conscients de la seva vocació i missió en el món. El que passa és que a casa nostra això s'ha donat en un context de progressiva secularització... hem de trobar noves formes i nous camins.

-Ja ho diu el Papa Francesc: " Convido a tothom a ser audaç i creatiu en la tasca de repensar els objectius, les estructures, els mètodes evangelitzadors".

-Sí, el Concili Vaticà II ja va definir la importància i la necessitat del laïcat en l'Església, i també el Concili Provincial Tarraconense, i avui dia ho fa el Papa Francesc. El Vaticà II recorda que en l'Església hi ha una única dignitat que prové del baptisme: tots som iguals!!! Però si som honestos hem de dir que aquesta continua essent una assignatura pendent en la nostra Església. Ens costa assumir i viure que l'Esperit parla també a través dels laics, i que no són només col·laboradors, sinó coresponsables per la seva peculiar manera de viure en el món.

-Però en el moment actual, en aquesta Europa que es dibuixa, que barreja el benestar i la buidor amb l'arribada de refugiats, d'immigrants que vénen buscant una possibilitat de supervivència. És molt fàcil dir tot això quan es té un lloc de treball i un sou. Però... poden pensar el mateix aquells que són a l'atur i no tenen expectatives de feina? O aquells que treballen per un sou

miserable de 600 o 800€? O, encara, aquells que treballen 10 i 12 hores i cobren com si en treballessin 8? O els joves, davant d'un futur laboral tan incert i precari....

-És veritat. I el creient laic és qui té la responsabilitat no només de denunciar-ho, sinó de treballar perquè les coses no siguin així i canviïn cap a un món laboral digne i just.

-“Senyor, quan us vam veure amb fam i us donàrem de menjar? O amb set i us donàrem de veure? Quan us vam veure foraster i us vàrem acollir o despullat i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó i vinguérem a veure-us? I el Rei respondrà: ja us dic jo que en la mesura que ho va fer a un d'aquests germans meus tan petits a mi m'ho féreu”

-Càritas, tantes institucions vinculades a parròquies, ordes religiosos, fan del pobre l'objecte de la seva acció. I nosaltres hi som com a voluntaris o col·laborant-hi. Però també sabem que lluitar contra la pobresa i la injustícia ho fem des de les nostres professions, les nostres responsabilitats socials i polítiques, les nostres famílies. Perquè l'existència de la pobresa i la injustícia canvia les nostres vides. Les perifèries de la pobresa són la nostra tasca i la nostra missió.

-Però, voleu dir que l'Evangeli té una paraula per al cor dels homes i dones d'aquesta Europa, de Catalunya? Pot tenir ressó enmig de tanta depressió, incerteses, dubtes, fracassos?

-La fe és una proposta de sentit, un horitzó, i a la vegada l'experiència profunda de saber-se estimat per Déu. El nostre món és ple de gent que estima i es dona als altres. Aquest és el món que Déu estima i per això el seu fill s'hi va encarnar. No som nosaltres, els laics, els qui hem de mostrar l'amor de Déu al món? No hem de compartir aquesta experiència que ens omple de felicitat i de sentit? Les perifèries de sentit són la nostra tasca i la nostra missió.

-(1Jo4, 7ss) “Estimats, estimeu-vos mútuament, perquè l'amor ve de Déu i tot aquell que estima ha nascut de Déu i coneix Déu”. “Déu és Amor, i el qui està en l'Amor està en Déu, i Déu és en Ell”. “Déu estima tant el Món que ha donat el seu Fill a fi que visquem per ell.”

-I us veieu capaços de donar la cara per aquesta Església, amb tants racons foscos, tantes incoherències, tan carregada d'això que en dieu pecat? Com puc pertànyer a una institució que s'arrenglera sempre al costat del poder? Que té tants casos d'immoralitat i predica com hem de comportar-nos?

-Sí, és cert. Però al costat d'això hi ha tantes i tantes persones de l'Església que han donat la seva vida per defensar els pobres, els indefensos i els necessitats. Hi ha tants llocs on l'Església és l'única entitat que atén situacions límit! Hi ha tantes persones creients que són exemple de vida entregada totalment als altres...

-Per l'Església hem rebut la fe, però no som il·lusos i coneixem les nostres misèries... i confiem que Déu ens ajudi a convertir-nos, a canviar... i que siguem valents i lliures per a desfer-nos d'allò que ens bloqueja i ens fa poc fidels a l'Evangeli.

-“Portem la nostra fe en gerres de terrissa”. “Si algú vol ser el primer que es faci el darrer i servidor de tots”. “Jesús ja ens havia dit: “abans que canti el gall dues vegades, me'n negaràs tres”

-I no heu vist les Esglésies buides? No hi ha el risc de convertir-vos en un grup irrellevant... quasi una secta?

-Ja sabem que l'Evangeli és difícil en una societat com la nostra... seria estrany que tota la societat fos cristiana... ja entenem que ara som pocs, una minoria. I sí, quan les coses es posen difícils, en la comunitat hi trobem escalf. Però sabem que Déu ens parla en els homes i dones del nostre dia a dia, del nostre món, més enllà de les fronteres de l'Església. I és en aquestes Galilees on nosaltres som també la veu de l'Evangeli i de l'Església.

-El Papa Francisco nos ayuda a caminar, nos lo ha dicho de nuevo ahora en Estados Unidos: "Sabemos que el futuro de la Iglesia, en una sociedad que cambia rápidamente, reclama ya desde ahora una participación de los laicos mucho más activa. Uno de los grandes desafíos de la Iglesia en este momento es fomentar en todos los fieles el sentido de la responsabilidad personal en la misión de la Iglesia, y capacitarlos para que puedan cumplir con tal responsabilidad como discípulos misioneros, como fermento del Evangelio en nuestro mundo. Esto requiere creatividad para adaptarse a los cambios de las situaciones, transmitiendo el legado del pasado, no solo a través del mantenimiento de las estructuras e instituciones, que son útiles, sino sobre todo abriéndose a las posibilidades que el Espíritu nos descubre y mediante la comunicación de la alegría del Evangelio, todos los días y en todas las etapas de nuestra vida".

-Vosaltres sou la sal de la terra, vosaltres sou la llum del món... Tireu la xarxa a la dreta de la barca. Ell va davant vostre a Galilea, tal com va dir. No tingueu por!

-Per això ens trobem avui aquí, per mirar-nos els ulls i compartir, en Església, que som el rostre del laïcat a casa nostra. Per bastir una xarxa que sigui ajut, companyia i rostre comú del laïcat. Perquè ens sabem animats per l'Esperit. Perquè hem descobert el Déu de Jesucrist en les nostres vides i hem escoltat i acceptat la seva crida i la tasca que ens ha encomanat.

-“JO SERÉ AMB VOSALTRES DIA RERE DIA FINS A LA FI DEL MÓN”

Cant: “He nascut en un poble”